

легна на меката трѣва, направи си вечерната молитва и си сложи главата надъ единъ пжнь. Наврѣдъ царуваше дълбоко мълчание; въздухътъ бѣ приятенъ и стотини свѣтулки блѣщѣха и свѣткаха въ трѣвата и мжха, като малки зеленикави огньове. Тя долѡви съ ржка единъ клонъ и тия свѣтливи насѣкоми нападаха по нея като звѣзди. Цѣлата нощъ Елиза бълнува за братята си, които тя виждаше да играятъ като дѣца, да пишатъ съ диаманте-

нитъ си калеми върху златнитъ си плочи и да прѣлистватъ чудната книга съ картинитъ, която струваше колкото половината царство. Но намѣсто да пишатъ на плочкитъ колелцета, кръстета, и линии, както нѣкога, тѣ сега изобразяваха най-смѣлитъ подвиги, които бѣха извършили, и всичко, което бѣха видѣли и изпитали. Въ книгата съ картинитъ, всичко бѣше живо: птичкитъ пѣха, а човѣцитъ оставяха мѣстото си за да дойдатъ и говорятъ съ Елиза и братята ѝ. Но щомъ тя обърнѣше листа, тѣ

пакъ си отиваха по мѣстата си, за да не се разбъркатъ нѣкакъ картинитъ.

Когато се събуди, Елиза забѣлѣжи, че слънцето отдавна бѣше изгрѣло, ала пакъ тя не можеше да го види, защото голѣми дървета съ гжсти клоне покриваха всичко надъ главата ѝ. Но неговитъ лжчи, подобни на златенъ димъ, подигнатъ отъ вѣтъра, ги пронизваха. Зеленината разнасяше благовонна миризма, а птичкитъ идваха и кацваха на раменитъ на малката мома.

Тя слушаше какъ шумоли водата, която изтичаше отъ безброй извори и се вливаше въ едно езеро, чието дъно бѣ послано съ най-чистъ пѣсъкъ. Макаръ и обиколено отъ гжсти храсталаци, това езеро бѣ пристѣпно на едно мѣсто, кждѣто сърни бѣха пробили единъ широкъ проходъ. Прѣзъ тоя проходъ Елиза дойде до брѣга на водата, която бѣ тѣй бистра и прозрачна, че, ако вѣтърътъ не люлѣеше клонетъ и храсталацитъ, тя би помислила, че тѣ сж изрисувани на дъното.

Щомъ тя съгледа въ водата своето черно и грозно лице, тя се дръпна отъ уплаха; но щомъ намокри малката си ржчица и изтри очитъ си и челото си, бѣлината на лицето ѝ тосчасъ се появи пакъ. Послѣ, като се разсъблече, окжпа се въ хладната вода. Никога царска дъщеря не е била по-хубава отъ нея!

Като се облече наново и изплете единъ сплитъ отъ своитъ дълги коси, Елиза отиде при единъ шуртящъ изворъ, напи се съ шепи, и се задълбочи въ гората, безъ да знае кждѣ отива, мислѣйки за своитъ братя и за добрия дѣдо Господъ, който нѣма да ги изостави, нито тѣхъ, нито нея. Той ѝ помѡгна да намѣри едно отъ ония дървета, клоноветъ на които се прѣгъваха отъ тежината на плодоветъ; и тя се спрѣ тукъ за да обѣдва. Послѣ тя навлѣзе въ най-тъмната частъ на гората. Тамъ тишината бѣ толкова дълбока, че тя слушаше шума на своитъ леки стѣпки, и шумоленето на всѣки сухъ листецъ, който се попадаше подъ крачката ѝ. Не се виждаше нито една птичка, и нито единъ слънчевъ лжчъ не можеше да проникне прѣзъ дългитъ и гжсти клоне. Дънеритъ на дърветата се приближаваха тѣй единъ до другъ, че, гледайки прѣдъ себе си, тя би могла да мисли, че се намира въ ограда